

Honoring Criminals in our Synagogues

1. Shulchan Aruch (R. Yosef Karo, 16th c.), Yoreh Deah 334:1

העוֹבֵר עַל דְּבַר אִסוּר, מְנַדִּין אוֹתוֹ לְאַלְתֵּר... הִגָּה: וּמְנַדִּין לְמִי שֶׁהוּא חַיֵּב נְדוּי, וְאַפְלוּ יֵשׁ לְחוּשׁ שְׁעַל יְדֵי כֵן יֵצֵא לְתַרְבוֹת רָעָה, אֵין לְחוּשׁ בְּכֶךְ (פְּסָקֵי מֵהֶרָא"י סִימָן קל"ח).

2. Talmud Bavli, Kiddushin 72a

When Rabbi Yehuda HaNasi was dying, he said prophetically... There is a place called Bireta DeSatya in Babylonia. Today they turned away from the Omnipresent. What did they do? A ditch with fish overflowed, and they went and trapped the fish on Shabbat. Rabbi Aḥai, son of Rabbi Yoshiya, excommunicated them, and they all became apostates.

3. Taz (R. David Halevi Segal, 17th c.), Yoreh Deah 334:1

ואפילו יש לחוש שע"י כן יצא לתרבות רעה. תמיה לי האי מילתא טובא דהיאך נחוש לאיסור שעושה זה ונביאהו לידי תרבות רעה ח"ו אשר כל באיה לא ישובון והנה מקור דין זה... מהא דאמר באגודה פרק הנושא שאמר רבינו הקדוש בעת פטירתו בדרך נבואה דרב אחא בר יאשיה שמתניהו להנהו דאקפו פירי בכורא וחללו שבת ואשתמוד משום דשמתניהו וקשה מאי קמ"ל תלמודא בהאי מילתא ורבינו הקדוש גופיה למאי הלכתא ניבא דבר זה... ולעד"נ דמהא אין ראייה כלל דהתם משמע שרבינו הקדוש בא להזהיר את השומעים שידעו שיש פסולים בבבל כמו שאמר התם טובא דיש מקום שכולם ממזרים ויש מקום שיש ב' אחים שמחליפים נשותיהם זה לזה... ועל כן יש להתרחק מהם... ויש לי להביא ראייה איפכא מתלמוד ערוך פ"ק דקדושין (דף כ') במי שנמכר לעבודת אלילים עצמם דהיינו לחטוב לה עצים ושאר צרכים לא לשם אלהות ואמרה תורה שצריך לגאול אותו דתנא דבי ר' ישמעאל הואיל והלך זה ונעשה כומר לעבודת כוכבים אימא לידיחי אבן אחר הנופל כלומר שלא תהא לו גאולה ת"ל גאולה תהיה לו והנה ק"ו יש כאן דמה התם שכבר נעשה כומר לעבודת כוכבים ואפ"ה הזהיר תורה בקום עשה שחייבין לפדותו ק"ו בזה שעדיין לא התחיל בעבודת כוכבים כלום פשיטא שצריכים אנו להיות נזהרים להיות לפחות בשב ואל תעשה ולא לעשו מעשה להביא לידי עבודת כוכבים ודאי זה דבר שאין שוה על הלב להניחו וראיה עוד ממ"ש הגאון מוהר"ר יודא מינץ ז"ל בתשובה סי' ה' זז"ל ובראותי שא"א להציל שתי נפשות מישראל שלא יצאו לתרבות רעה ח"ו אמרתי להתיר מינקת חבירו כו'. ומביא ראייה מפ' השולח (ד' ל"ח) ההיא איתתא [אמתא] דהוה עבדי אינשי בה איסור' אמר אביי אי לא דאמר שמואל כל המשחרר עבדו עובר בעשה כו' ע"ש וא"כ ק"ו בזה שאין לעשות מעשה שיש חשש ממנו כנ"ל ברור שאין לעשות למעשה כהג"ה זאת אע"פ שהיא מהלכה ממקום קדוש בעל אגודה ז"ל ובאגודה שלנו לא נמצא זה כלל ועיין מ"ש בס"ס זה בשם רש"ל:

4. Nekudot HaKesef (R. Shabtai HaKohen, 17th c.)

(בט"ז ס"ק א) הקשה על מהרמא"י ויש לדחות כל ראיותיו דהכא כיון דדין ב"ד הוא שמנדין אותו אין לחוש דאל"כ בטלה דין ישראל

5. **Shu"t Chavot Yair (R. Yair Bachrach, 17th c.), #141**

שאלה ששאלת: פלוני דפקר ביי"נ ובקשו קהל לענשו בממון ולעשות כרוז עליו והרב מ"ץ שלהם מיחה בידם באמרו דאיכא למיחש הפקר טפי ויאכל ג"כ דבר איסור ויצא חוץ לדת וקולר העון יהיה תלוי בקהל שהביאו לידי כך.

... ה"נ עבדינן אנן לעשות כדין וכדת תורתנו ולא נחוש לקלקול המקולקל שפשע אף ביחיד נגד יחיד כ"ש בשיש חשש קלקול הנשאים אשר עיקר עונש הרשע מכוון לזה כמ"ש התורה כמה פעמים והנשאים ישמעו ויראו ובכה"ג ארז"ל בפ' הנחנקין שהב"ד אין רשאים למחול על המראת הזקן שלא ירבו מחלוקת בישראל אף שודאי אין עבירה במחילתן. ומה מאוד צריכין אנו לחוש לקלקול הדור אף להמית נפש נקי צדיק מדין שנעשה בו כמ"ש שאחד רכב על הסוס בשבת וסקלוהו מפני שהשעה הית' צריכ' לכך כ"ש שלא נצא חוץ מקו המשפט מחשש קלקול המקולקל שפשע.

6. **Shu"t Radbaz (R. David b. Zimra, 16th c.), 1:187**

שאלת ממני אודיעך דעתי באלו הפריצים העוברים עבירות ביד רמה ובשאת נפש וכשבאים ליסור אותם אומרים שימירו האם נייסר אותם ולא נחוש או לא.

תשובה כל ימי אני מצטער על זה כי על כן תפוג תורה ואין כח לכופ את הרשעים ועל זה אני מתפלל בכל יום שלא תארע תלקה /תקלה/ על ידי אבל מ"מ אגיד לך דעתי בזה.

Once we concern ourselves with this [the prospect of the violator's defection], the Torah will be annulled altogether, because once it becomes known that out of this concern we turn our eyes away from the wicked, evildoers will continue sinning, and theft, violence, adultery and the like will abound, and Torah will be fulfilled only by a remnant... but although I've written this as *halacha*, nevertheless, the leader of the generation must be very cautious in regard to such matters, because not everybody is the same, and not all sins are the same... A person who is accustomed to sinning and feels confident with himself in his claim, we do not concern ourselves with him, and we uphold the Torah, come what may. But if he is not accustomed, and he will likely listen, we draw him close with words until he returns somewhat, and we do not rush to punish him, because [this can lead to] negative outcomes... Everything must be done as the judge and leader sees fit, provided that all his actions are done for the sake of Heaven.

7. **Shu"t Chatam Sofer (R. Moshe Sofer, 18th c.), Yoreh Deah 2:322**

...וידוע כי יש זכי' רבה להאב במה שבניו הולכי' לבית הספר וגם לכל בעל הבית אם בני ביתו שומרים דרך ה' ע"כ עלינו לבטלם מבית הספר ולגרש אשתו מבה"כ כדי שלא יהיה לו להרשע שום זכות המסייעו ומ"מ אין בזה שום הפסד לבניו ולאשתו וגם לקיום העולם העומד על הבל תינוקות שב"ר דכל המחשב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלה עליו הכתוב כאלו עשאו נמצא שכר האשה והבנים ושל כל העולם הוא ממש כל כך כאלו נכנסו הבנים לבית הספר וכאלו התפללה האשה בבה"כ ורק אך הוא הסרבן מפסיד שכרו ואדרבא הקולר תלוי בצווארו כי הוא הגורם להם זה הביטול אבל הם לא יפסידו כי אנוסים הם עפ"י ב"ד...

8. **Aruch HaShulchan (R. Yechiel Epstein, 20th c.), Yoreh Deah 334:6**

...ויש רשות לב"ד להחמיר עליו שלא ימולו בניו ושלא יקבר בכבוד אם ימות ולגרש את בניו מבית הספר ואשתו מבית הכנסת עד שיקבל עליו את הדין אם יראו שבזה יכוף ראשו אבל בלא"ה אין להעניש בנים בשביל אביהם ואשה בשביל בעלה ואפילו בנים קטנים

9. **Shu"t Daat Kohen (R. Avraham Yitzchak Hakohen Kook, 20th c.), #193**

וע"ד אשר דרש מר לחוות דעתי העני' ע"ד הפרנס הפושע, שאחרי חלולו את יום הקדוש באכו"ש ומלאכה, מכרו לו בביהכ"נ מפטיר יונה, שהעיז הרשע ההוא לקנותה ואמרה, ומר קנס את ביהכ"נ הנ"ל באמרו להפרנס הראשי, שאם לא יקנסו את הפושע במניעת עלי' לתורה איזה שנים לא יבא עוד לדרוש בביהכ"נ הזה... אמנם עומדת היא לנגדנו הסוגיא דיבמות דף ע"ט ע"א, דמקשה הש"ס אעובדא דגבעונים, שבקשו שיתן להם שבעה אנשים מבניו של שאול, בשביל ששאלו חטא כנגדם, ודוד נתן להם, ופריך והא כתיב לא יומתו אבות על בנים, ומשני מוטב שתעקר אות אחת מן התורה ולא יתחלל שם שמים בפרהסיא, דש"מ שבמקום שיש צורך של מיגדר מילתא, נגד חילול השם, מותר אפילו לעבור על מקרא זה דלא יומתו אבות על בנים, ואם הצורך מביא לענוש גם את מי שאינו /חייב/ חייב כלל, כדהתם שלא היו הבנים חייבים כלל, ג"כ מותר בשביל צורך השעה שלא יתחלל שם שמים. ומזה אפשר ללמוד, דה"ה בכל עונש לפי ערכו, אם הדבר נוגע לתיקון העולם נגד חילול שם שמים בפרהסיא, מותר למגדר מילתא, לענוש גם את מי שאינם חייבים בדבר אם השעה צריכה לכך. וממילא בנ"ד, שבודאי אין לך חילול שם שמים גדול מזה לכבד ביוה"כ בדבר שבקדושה רשע המחלל את קדושת היום בפרהסיא, די"ל דמותר בכה"ג לנהוג עונש לתיקון העולם גם לאותם שבעצמם אינם חייבים. אר

10. **Shulchan Aruch, Choshen Mishpat 34:22**

המוסרים והאפיקורסים והמומרים פחותים העכו"ם ופסולים לעדות: הגה ואפי' מחל לו הנמסר פסול עד שישוב בתשובה (ב"י בשם מ"כ ובדברי הרמב"ם בפ"ב וכן משמע באשירי פ' זה בורר) מומר שחזר בו וקיבל עליו תשובה כשר מיד אע"פ שלא עשאה עדיין (מהרי"ק שורש פ"ה):

11. **Mishpat HaCherem (R. Moshe b. Nachman)**

If... [he] repented and came to *beis din* or before the town's leaders in the presence of the townspeople, they themselves can annul it for him.

12. **Sefer HaRokeyach (R. Elazar of Worms, 12th c.), Hilchos Teshuva, 27**

He shall be like an eternal servant to him [his victim], and publicly request his forgiveness. He should be whipped and should fast and confess as though he killed all [of the victim's] sons, daughters and household members... His sins should be in front of him, and he should repent and break his spirit with all his might... If he does not have with what to repay, then he should bring many friends and ask forgiveness from the one to whom he caused a loss, before he

dies. And when he earns money, he should limit [his own expenditures] and repay the one he owes or his inheritors, for the informant has no "cure" unless he removes the illness, confesses his guilt, and repents with all his heart.

The Rav Speaks, 50-54

know ...
I not weep?"

The commentators all ask: What was the intent of the last phrase about the two paths? The answer given is that Rav Yochanan ben Zakkai was hinting at a great worry that had beset his mind all the years since the destruction of the Temple that he dwelt in Yavneh: once, long ago, he rendered a decision involving a very difficult question, and he was not certain that he had decided correctly.

When Vespasian turned to Rav Yochanan ben Zakkai: "Ask something of me and I will grant it", Rav Yochanan had answered at once, "Give me Yavneh (yeshiva) and its sages". The Talmud relates that Rav Yosef, according to some, it was Rabbi Akiba, applied to him the verse "Who turns the wise backward and makes their knowledge foolish" (Isaiah 44:25); "he should have asked him to leave them be at this time" (when Vespasian captured Jerusalem and the Temple). The Talmud goes on to relate that at the time Rav Yochanan thought to himself, "Perhaps he will not do all that (spare Jerusalem and the Temple) and then I will not have saved even this little bit (Yavneh)". Vespasian would reject so enormous a request as the sparing of Jerusalem, and the Jewish people would lose both it and the sages of Yavneh. Rav Yochanan had to render his decision instantaneously. The decision was intuitive. Who at the time could foresee how Vespasian would react to a plea to spare Jerusalem? This difficult question, perhaps the most difficult question in Jewish history, Rav Yochanan had to decide by himself, without consultation with colleagues, in a fleeting moment! He was therefore never certain that he had

decided correctly. On the one hand it appeared to him that he could have influenced Vespasian to spare Jerusalem, as Rav Yosef and Rabbi Akiba thought, and his heart bled at not having asked for it. On the other hand, he thought: "It was forbidden to place in possible danger the lives of the sages of Yavneh and the Oral Law and Tradition". Notwithstanding the sanctity and importance of the Temple, national existence is not dependent on it. However, without the Oral Law and Tradition, the Jewish people would not continue to exist even for a brief period of time.

How great was his distress, what mental anguish he suffered, how many restless nights and sorrow-filled days ensued for Rav Yochanan ben Zakkai because of this doubt. We cannot even imagine it. Thus it was that in the last moments of his life, when parting from his disciples, he declared that above all else he most feared the reckoning that he would have to render before God for his decision. There were two paths — one correct, the other not correct; one leading to paradise, the other to hell. But when it comes to such decisions, no man born of woman can know if he had taken the correct path.

If the great Rav Yochanan ben Zakkai never ceased blaming himself for that historic decision, assuredly the dilemma of the two paths must always be before us as well. We should not vaingloriously assume that our actions are always the right ones.

Like Abraham in his hour, we pray to God ("and Abraham called the name of the place" is translated by Onkelos as: and Abraham prayed) (Gen. 22:14), "God shall see" (ibid.). God should behold our distress, our intentions, our being held in contempt; He should see the dedication with which we work in certain situations, when we have to say to the "two lads": "stay here with the donkey and I and the lad will